

lil

Humor și satiră

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscrisele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Citațiuni din autori moderni.

Statornicia regilor din țările cărților de joc e mult mai tare decât aceea a regilor din Orientul Europei. Ați neci regele de ghindă slabă nu se dă pe regele Milan!

Psalmikoff

ciaslavomminister.

Nu'nțeleg pentru ce Caransebeșenii's mai sparg capul, de care au mare lipsă, cu alegerea de episcop; eu și fără alegere's totdeauna gata a ocupa scaonul vacant al Drăguței!

Archiereul Mih.

Tisza, sub decurgerea desbaterilor parlamentari asupra paragrafulor 24 și 25 din legea militară, 'și-a schimbat adeseori ismenele, și-n loc d'a turti naționalitățile la părete, 'și-a turtit nunumai tóte hemeroidele, dar' și tótă popularitatea!

Dr. Aponyi

clistirminister.

Doctorii de sfânta teologie gr. cat. dela Roma sunt mai periculoși pentru sinóde decât molile pentru cojócél!

Dr. Zacherlin

preot de mir!

Nu te juca cu onórea deaprópelui teu ca șórecul cu mâța, pentru-că omul până atunci merge cu ulciorul la fântâna opiniunei publice, până-când își sparge capul de prostie!

S. Albini

martirul lui Eu-geniu Brote.

Tisza a ieșit din desbaterea dietală asupra paragrafi-
lor 24 și 25 din legea pentru armată ca cânele din iarnă:
Numai pelea lui știe cum?!

Kozarek

protohingherul Ungariei.

Omul din puțin ajunge la nimica!

Milan.

Scopul ori sfințește mijlócele ori nu, e tot un drac,
lucrul principal e se-ți ajungi scopul.

Coloman Tisza

Abzugministru.

Stânga ta neci odată se nu știe ce iei cu dreapta!

Popa Bobeș.

Folosește ceriul ca mijloc pentru ajungerea scopurilor
tale pamântești, și fă în numele lui Dumneđu, ceea-ce, în
numele teu propriu, nu te-ai încumete a face!

Simion Popescu.

Prorociile lui Marte . . implinite.

Marte când trăgea de mórte
 Pentru-a scumpilor fii sórte
 Din inimă a lăcrămat
 Și chemând pre toți la pat
 Suspinând le-a cuvântat :
 Mult iubiții mei copii
 Eu merg astăzi dintre vii
 Căci scris este sus în stele
 Se depun armele mele
 La a Minervei picioré;
 Ah, dar' inima me dóre
 Când gândesc că Minerva
 Pe mulți din voi va lăsa
 Ca Bachus se ve protégă
 În acesta lume largă.
 Pân' am fost eu în vigóre
 Stam pururea în picioré
 Și veghiam pre lângă voi
 Ca ciobanul p'ângă oi;
 Dar' ați merg, voi remâneți,
 Cumți putè, ve țineți,
 Eu mai mult cu voi n'oi fi,
 Dar' Minerva va vení
 Spre a ve povățul.
 Minerva-i o bună dină,
 Pe toți va lua de mână,
 A vrè se ve pupe-n față
 Se ve țină p'a ei brață.
 Și care-o vor asculta
 Numai bine vor umbla;

Dar' vai, cum vèd eu în stele
 V'or vení și stafii rele
 Cari vor dıce; Gränzer muss
 Se urmeze lui Bachus.
 Și mulți din brațul Minervii,
 Ca se-și vivifice nervii
 S'or duce la Rahova
 Ori barem la Grivița
 (Cari-s universități
 A Bachului facultăți)
 Precum vorbindu-se aud
 Aicea în Năsèud
 Unde-un veac mai închiat
 Singur eu am guvernat
 După mórtea mea îndată
 Mari străformări se arată ;
 Căsarmerle remân góle,
 Apoi se prefac în șcóle
 Și-n loc de fraiteri, căprari,
 Vor vení tot dascalii mari
 Dela universități
 Cari s'or ști juca și-n cărți,
 Și din a șcólei păreți,
 Din praful dela băiați,
 S'or duce drept la Rahova
 Unii, alții la Grivița,
 Ear' alții la berărie
 Ca pricină se nu fie
 Și-or sta până diminéță
 Tot în a lui Bachus brață,

Ear' cei ce s'ar duce acasă
 La copii și la borésă
 Vor fi porecliți „sgârciți“
 „Proști“, „nătărăi“, „urgșiți“
 Astfel Marte a cuvântat,
 Apoi sufletul și-a dat
 Și s'a dus în vecinicie
 Dar' s'a dus se nu mai viie.

Dar' bine-o ȃis cine-o ȃis,
 Cu prorocii nu-i de rís.
 Bietul Marte-ntro mânia
 A rostit o prorocie
 Și aȃi vȃdea se-mplinește
 De se duce-n lume veste.
 Aȃi în vechiul Náséud
 Pușcături nu se aud
 Ca pe vremea graniȃii,
 Aȃi el e a Minervii.
 Diminȃta și la amiadi
 Veȃi cu traistele-n grumaz
 Mergând bȃiaȃi la gimnaz
 Și la șcȃla cea normală
 Ce-i lângă ruíne, afară.
 Aȃi nu veȃi fraitéri, cȃprari,
 Ci tot dascali mici și mari
 Unii grei, alȃii ușori,
 Toȃi-s domni și domnișori
 Numiȃi domnii profesori.
 Apoi domnii profesori
 Ca a tȃte sciutori
 Știu cȃ dacȃ ai pȃrale

Poȃi juca un rol mai mare
 Decȃt dacȃ ești calic
 Deci odatȃ sfat ridic
 Cȃ o mie dȃouȃ sute
 De taleri ori de bȃncute
 Ar fi numai lucru drept
 Pentr'un profesor descept,
 Deci, basaȃi pe acest drept
 Pretind dela Comitet.
 Dar' știi scumpe cetitori
 Cȃ bȃni nu ne vin din nori
 Nici când plȃuȃ, nici când ninge,
 Deci — Comitetu-i respinge.
 Darȃ domnii profesori
 Ca a tȃte sciutori
 N'au se se oprȃcȃ aci,
 Știi ei drumul la Bánffy,
 Știi scrie la Iellinek
 Și la domnul Klamarik
 Plȃȃi mai mari se li se dee
 Ca de sete se nu pȃiee.
 La comisariul Bánffy
 Dusus'au doi domni d'aci:
 Dr. Tanko cu Maxin
 Supranumit „sac de vin“.
 Ei s'au dus se insisteze
 Leafa se amelioreze.

În anul ce a trecut
 Patru unguri și-au fȃcut
 Aci magyar kȃzino
 Dar' Românii au ȃis ho!

Unul tîrț și altul pîrț
 Destul că Pop din Zăpîrț
 Care-i jude-n Năsăud
 Cu unul, doi, ce-l aud
 Taie fuga la unguri
 Ca caprele la muguri.
 Casina ast unгурescă
 Voind fondul se-și sporescă
 În trecutul carneal
 Făcù un minunat bal.
 Și la ăst bal unгурesc
 Era lucru prea firesc
 Că vor merge și Rumâni
 Fete, feciori, tați, mumâni.
 Așa fu, domnul Maxin,
 Om care bea bine vin,
 Până i se încleștă limba
 Și nu nimerește tinda;
 Maxin Pop profesorul
 Ce când concertă feciorul
 Nu-și băgă-n concert piciorul;
 Maxin Pop care nu vine
 Nici-când la baluri române
 Dela balul unгурesc
 A ăș: nu pot se lipsesc!
 Cu Maxim Pop împreună
 Mai făcură-și voiă bună
 La acel bal mândrul cocon

Profesorul Schiridon
 Cu Dr. Tanco Pavel
 Și cu Constantin Moasil
 Ba cest din urm'a jucat
 Până tot a asudat.
 Apoi dascalul Grivase
 Inc'o trebuit se iésă
 Pân' la bal, ba unгурește
 Nevasta și o gătește
 Și ș'o duce ca pe o turcă
 Între cei ce lumea-ncurcă.
 Mai fost'au ei domni si dómne
 Și luminate cocóne
 L'acel bal scris pe oblon
 „Első magyar bál Naszodon.”
 Apoi mai ăică lumea
 Că Marte drept nu avea
 Când murind a prorocit
 Tot ce a fi până-n sfârșit?
 Marte n'a vení șohan,
 Dar' óre Joe — Ciocan
 Ce nu dă cu fulgerile
 Se sdrobescă glăjile?
 Ce nu ia ciocanu-n stênga
 Și fulgerele în drépta
 Și cu puterea-i de ăeu
 Se zdrobească tot ce-i reu?!
 (Un adeverat nepot de a lui Marte.)

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da!

Marcule fudul copil
Hai jăcă-n prima April
Nu cota că-i postul mare,
Jăcă că ți-om da părale!

Hop! de-i juca fără frică
Noi te-om pune și vlădică,
Și de-i juca fără greș
Te-om pune-n Caransebeș.

Hop, că cât am chibzuit
Tu a-i fi cel mai nimerit
Că nu ești negru ca Musta
Nici cărunț cum e Popea.

Tu Mărcuț jăcă plăcut
Colo în satul Bărcuț
Ce-i aproape de Cohalm
La Repede cel avam.

Hop că popa Repede
Tot schimbă la neveste
Până-ntr'o ȃi poporu
L'a bătut cum bați țolu.

Ja-l o leacă și-l întórnă
Și in părëu mi-l restórnă
Cum el s'a mai resturnat
Venind cu caru-ncărcat
Cu neveste din Cohalm
Șci, când s'a făcut de blam

Hop Mărcuț din sus de móră
Dute și la Dăișórá
Dela Cohalm mai spre sud
La popa cel surdo-mut.

El e Ianos Mihailă
Și citește la pravilă,
Dar și dracului s'a dat
Și ceru scólă de stat.

Fi tu Mărcuțule bun
Și-l rade fără săpun
Ca să nu mai pórte barbă
Că nu-i e nici de-o trébă.

Ce folos barbă cu flóce
La astfeliu de dobitoce?
Córne mai bine se aibă
Dacă nu e om de trébă.

Mărcuțule om de trébă
Dute la Checheș de grabă
Colo aprópe de Arad
Că mare zarvă-i în sat.

Acolo Avram Ciocoiu
Teolog și berbecoiu
Mut la vorbă, sec la cap
Cu o mulă s'a 'nsurat.

Acum vrè popă se fie
Dar nu are parochie
Fă-i deci rënd pe parochie
Că ți-a da muta lui ție.

Parochiă de nu ai
I-a frânele de la cai,
Fă-i din ele ținghilie
Și ȃică-i în parochie.

Și el te-a crede că-i prost
Apoi jócă mi-l in post
Jocă-l ca pe sócră-sa
Până ciuru-ți va crepa

Apoi Mărcuț, dumnia-ta
Mergi o leacă la Deva
Fă o țir de rënduelă
Să lese din păruielă.

Pună capët multor certe
Ce le cetim prin gazete
Și spune lui Nicóra
Să slăbéscă Gazeta.

Că de o țir de vreme-ncóce
Câte — Marcule — ai flóce
Atâtea basaconii
De reuniuni cetii.

De aci Marcule te ié
Până-n Bănat la Checea
Acolo pân una altă
Jocă-mi pe preotul Baltă.

Că Balta-i plină de tină
De brósce și sălămăndre
Ba și pui de crocodil
Afi-n Balta că în Nil.

Veđi și Balta ni-o stirpesce
De bestii ne mântuesce
Că Balta mult mai greu pute
De cât hoitul cel de hulpe

Se imbată ăi și nópte,
Face prostiile tóte
Câte un ciurariu e 'n stare
A le face ntr'o turbare.

Dracul cândo fost prin Checea
Și-a vėđut pe popa Balta
Bruderschaft beu cu el,
Deci jócă mai ușurel.

Și jucându-l cumpėtat
Du-l la vlădica-n Arad
Dór l'a tunde și la rade
Ori la 'nveța cum sė cade.

De nu l'a tunde vlădica
Sucesce-i tu Mărcuț chica
Ear din flócele din barbă
Fă-ți — o baieră la ciur.

Mărcuțule puiuț brav
Mergi o leacă la Rodbav
C'acolo George Bonea
Popă-i de buche — az — bal

Dar se ști că și popesce,
El popesce, nu trudesce
Poporul și-l nēcăjesce
Ba, cât póte-l chiar belesce.

La mort serac el nu esă
De nu-i pune bani pe mėsă
Ear cei duși fără prohod
Sunt citați la protopop.

Protopopul din Agnită
Fiei vița odihnită
Poruncesce lui Bonea
Se-și grijescă popia.

Deci Bonea cu tot norodul,
Prohodesce apoi mortul
Ce altcum fu ingropat
Fără popă — dă-i pe cap!

Apoi tot popa Bonea,
Tot vinarsul care-l bea
Il pune la sămădaș
Sub titlul de aldămaș.

Poporul de nu primesce
Sămădașul, o pățește,
Că pe toți afurisesce
De se duce-n lume veste.

Prinde-l deci Mărcuț de barbă	Acolo o sfântă troiță
Și-l întornă și-l întrébă	De o fire și de o ființă
Cetita cândva-n Triod	Ți și nópte vei afla
Mortul se n'aibă prohod?	Care mult te-a desfăta.
Ori scris este undeva	Unu-i popa Ion Birău
Ca vinarsul cât se bea	Altu-i Bota nătărău
Să se-ncreste la reraș	Al treilea-i Pamfil Plaștea
In al scólei sãmădaș?	Voinic că și dumniata.
Dacă da, cere-i ertare,	Acești trei cu birtașița
Dă-ți brânca spre sărutare,	Ți nópte-și jócă credința
La din contră briciu în barbă	Tot béu și fac dragoste,
Și-n locu-i popă de trébă!	Tună-i drace și-i arde!
Apoi mergi încetișor	Ia-mi-i Mărcuț pe tuspatru
In Chiheriul-superior	Si-i pórtă-n lungul și latul
Și acolo ve-i găsi	Cátu-i țera Crișului
Pe domnișóra popí.	Varmegia Zărândului
Hop, pe cocona Marița	Ajungând cu ei la Criș
Ce confundă cu jintița	Fă zup cu ei pe furis
Eticheta, și-o mânâncă	Sě mérgă din val în val
Molfăind la mămăligă.	Sě nu mai facă scandal.
Jocă-o sucind din șele	Este-n Zărând calicie,
Că ți-a da mere și pere	Baremi scandal sě nu fie!
Dar jucându-o o nvață	Dar ești trei cu crișmărița
Regule pentru vieță.	Sug scandal ca pruncii țita.
Mărcuț pân nu betrânesci	Ajuns aci, Mărcuț stai
Mergi la Zarand in Bucsesdi	Pân va veni sfântul Maii
Mergi la Ana birtășiță	Atunci chiar tu ti mira
Care-i exnotărășiță.	Unde-i merge de-i juca.

Chiuituri d'ale țărenilor la joc.

Dela noi preste uliță
 Șede-o mândră copiliță,
 Cu păr roșu ca focul,
 Póle crețe ca macul,
 Buzes roșii ca roza,
 Gură dulce ca mierea,

De nu te poți sătura,
 Cî mereu o-ai săruta!

* * *

Ce folos de tine fétă,
 Că umbli frumos gătată;

Te gată maică-ta bine,
Dar' la joc nu te ia nime!

* * *

Inimuța mult me dóre,
Se me duc în ședětóre,
Că merge și mândra mea,
S'o ved cu cine-a ședea,
Că pe mine-'i superată,
C'am serutat altă fata!

* * *

Nu'mi da dómne boi neci vaci,
Cî'mi dă mândre ce'mi's dragi;
Nu'mi da vaci și nice boi
Neci turmă mare de oi,
Cî'mi dă mândre floricele
Ce's la grumazi cu măргеle
Și-n degete cu inele,
Cu buze moi subțirele,
Averea inimei mele!

* * *

Însuram'aș însura,
Nu știu pe cine-a-ș lua;
Cea frumósă nu-'i de mine,
Cu urîta 'mi rușine.
Nevésta, care-'i frumósă,
Aduce'ți prieteni la casă,
Ear' nevésta cea urîtă

Se face și ea drăguță,
Dând tot ce are-n căsuță!

* * *

Bădișor măr roșior,
Nu'mi trimite atâta dor,
Pe vale și pe isvor
Prin gurile tuturor,
Cî'mi trimite-o cărticea,
Și vin singurel cu ea!

* * *

Auđitam o minune,
Că se duc fetele'n lume,
Cu voinici fără de nume.
Ducă-se cu Dumneđeu,
A mea nu-'i cu gândul rău!

* * *

Mândra mea cea tinerică
Și de minte ușurică,
La sărutări știe da,
Dar' nu ști nimic lucra,
La iubit e cumu-'i focul
Dar' la lucru ca butucul.

* * *

Mărită-te mândra mea,
După mine nu ședea,
Iubește pe cine-'i vrea
Gândul meu nu'l mai avea!
Capet'ați bădiță ție,
Eu mândruță-'mi capet mie.

Urzică Scandalografescu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Renegatul e un felonist al pronumelui personal „eu,” un Iudă, care și spânzură individualitatea sa națională de furcile altei naționalități.

Renegatul e un dobitoc cu două piciore, care mănâncă pâne, și care, ca se și aște pânea de toate ȃilele, ȃice „Tatăl-nostru” în limba, care-i dă pânea.

Renegatul, ca se potă trăi, comite de regulă o sinucidere națională.

Renegatul e o sdrență națională, din care fabricanții de naționalități artificiali fac o hârtie de valoare filantropică. ȃic de valoare filantropică, pentru ca nime se nu le confundă cu hârtiile de valoare dela burză. Și aceasta o ȃic din motivul, pentru-că hârtiile de valoare dela burză cad mai întâiu, apoi urmează Krachul, pânăcând la hârtiile de valoare filantropică premerge Krachul, și apoi urmează căderea lor.

Renegatul e un Ovreiu, pe care poți tăia lemne fără ca se observi cum ți se tocește securea, și-n urmă, făcând din atari lemne foc, te pomenești, că ți arde casa etc.

Iată ce impresiune bogată de concepte renegate a făcut asupra mea o serată musicală dintr'o cărciumă de al triilea rang din Mureș-Vașarheiu, în care cânta acumu-'i anul o bandă țigănească de rangul hetvenhetedik.

Preumblându-me, în tómnă anului reposit în 31 Decembre 1888, pe stradele Mureș-Vașarheului luminate de lumina, ce luna împrumută dela sóre, d'odată aud într'o casă o gălăgie patriotică, ce se părè, că 'și-a propus a amuți disharmoniile musicale ale unei bande de țigani. Gălăgia patriotică era atât de puternică, încât cugeta-'i, că în 5 minute întreg Orientul Europei trebuie se se maghiarizeze.

Atât gălăgia aceasta musicală, dar' mai mult, o căpătină de varză crudă acățată d'un par la pórta acelei casé, care e semnul învederat al dreptului de cărciumărit în Ungaria, 'mi-a dat se înțeleg, că în acea casă intrarea e liberă pentru toți cei-ce beau și plătesc, cât și pentru cei-ce beau pe credit, dacă'l au.

Am întrât și eu de curiositate în casa cu gălăgia, și, ocupând loc în prima odae, în care, afară de o cărciumăreasă trecută de mult preste gardul amorului, se mai aflau numai doi óspeți, unul beat, și altul, care nu mai știè unde-'i? în cărciumă, sau în biserică, pentru-că sta cu capul proptit de două mâni rēđimate în cote, și cu ochii căuta ceriul în acele părți, unde de regulă se află pivnița.

Am cerut și eu o litră de vin nou, pentru-că de cel vechiu nu se afla.

Vinul, ce cărciumăreasa 'mi 'l'a pus înainte, nu se deosebea întru nimica de acea societate omenească, în care drojdile vreau se ajungă deasupra, și, când îl bei, scuipa

din gura beutorului foc, ca și Tribuniștii, când le amintești de valoarea cupónelor dela acțiunile „Institutului tipografic.”

În a două odae mult mai spațioasă ca aceea, în care me aflam eu, se afla dór' întreagă elita amploiaților subalterni din Mureș-Vașarheiu, un gendarm, un finanț, și o bandă musicală de septe țigani, care nu cânta decât ciardașuri, dar' pe fie-care în altă disharmonie.

După fie-care ciardaș, rupt de cei 7 musicanți în sdrențe disharmonice, mai unul mai altul din elita amploiaților subalterni se scula, și ținè cuvântări compuse din termini nearticulați ca „magyar álam, kulturegylett, nemzetség, élyen etc.” Atâta s'a vorbit în această ilustră societate, care numai la prima are bani în pungă, până-când toți vorbitorii dela Turnul Babilonului au regușit cu desevirșire, și nu se mai înțelegeau unul/cunaltul nici în limba maghiară. Cele mai multe élyenuri le strigau însă gendarmul și finanțul, și până-ce musica cânta ciardaș, acești doi sberau mai în-tusiasmați „iha! — iha! — ihaha!” — și se strâmbau din gât, mâni, și picióre.

Când cocoșul a bătut trei óre după mezul noștii, odaia cu gălăgia s'a golit. Kulturegyletištii, care pe două, care pe patru picióre, au părăsit cârciuma. A mai remas gendarmul cu musicanții.

Vedându-se gendarmul singurul stăpân în odaia cu gălăgia, a strigat cătră țigani: Me, cântați-mi acum a lui Iancu!

Țigani au întonat đicale Iancului, și o cântau cu mult foc, ear' gendarmul cânta după ei din gură, de cugetai, că se află pe dealul Feleagului.

D'odată cine întră în odaia cu gălăgia? — finanțul! — un Sas din părțile Sibiiului, și, după-ce țigani au isprăvit cu đicala Iancului, acesta a dat odată cu pumnu'n masă,

și a ȕis cãtrã țigani: Me, cãntați'mi și mie una d'ale mele, cãntați'm »Die Wacht am Rhein!«

Țigani, dupã-ce s'au uitat lung unul la altul, necunoscând »Die Wacht am Rhein,« au început a cãnta »Ach du lieber Augustin, Alles ist hin,« ear' finanțul, de bucurie, cã aude tonuri simpatice, cãnta »Die Wacht am Rhein,« dupã melodia lui »Ach du lieber Augustin« de pãrãia locul.

Veđënd eu spectaculul acesta 'mi-am plãtit, ce am beut, și am pãrãsit cãrciumã cu gãlãgia, deplin convins despre adevurul proverbiului: »Apa trece, petrele remãn!« sau mai pe romãnește »Ce se naște din pisicã, tot șoreci mãnãcã!«

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Calicogram.

Caransebeș 27 Aprilie: Sinodul electoral a ras pe toți ceialalti candidați de episcopie, afarã de archișoferul Popea, fãrã sãpun. Bartolomeiu cãntã pe psaltichie »Acum slobdește pe robul teu Dómne!«

Stan Pășitul.

Cunosc popi, care nu se deosebesc de draci, dar' nu cunosc drac, din care s'ar fi făcut popă. Am cunoscut însă un popă, care, pentru bani s'a făcut drac. — Se nu credeți, că acesta-i popa Bobeș. — Nu! — E popa Săsesc din Șamert.

În Șamert a murit odinioară fiul unui Sas sărac. Sasul, neavând ce face cu fiul mort, s'a dus la popa și 'l'a rugat

ca se îl îngrópe. Bucuros — răspunde popa săsesc la rugarea parochianului seu — veđi numai și-mi adù 5 fl.

— N'am 5 cruceri, necum 5 fl. domnule părinte!

— Atunci îngrópă-ți tu fiul, eu nu'l îngrop, pentru-că Dumneđu nu primește slujba neplătită!*)

Țăranul, după acest răspuns, pleacă prin sat, ca se împrumute banii receruți la primirea slujbei din partea lui Dumneđu, dar' nu capătă bani. Se duce la judele satului și'l rógă, că se mijlocească la popa îngroparea fiului seu reposat. Judele-î răspunde, că puterea lui nu ajunge până la barba popii, și, deși s'ar putea întinde până la barba popii, îi e teamă se n'o pățiască ca judele din Secel, care mai anii trecuți a grăpat cu ghiarále barba popii Platoș!

Ce se facă sasul? — se mai duce încă odată la popa, cade în genunchi, și, cu mâinile ridicate cătră ceriuri, îl mai rógă odată, vârsând șiroie de lacrimi, ca se-î îngrópe copilul, mort deja de patru ڃile.

— Nu se póte, îi răspunde popa, că nu vreau se supăr pe Dumneđu, care cere, ca se-î se plătească slujba.

— Dar' ce se fac eu cu copilul mort?

— Fă-î o grópă în grădină și'l îngrópă tu, apoi, după ce vei câștiga banii receruți pentru slujba îngropăciunei, eu îi pot face slujba și mai târđu, că Dumneđu e îndelung-așteptător!

Cu sfatul acesta părintesc, sasul s'a întors acasă, a luat un săpoi, s'a dus în grădină, și a început a săpa la grópa, în carea se-și îngrópe însuși copilul.

Săpând la grópă, d'odată sparge cu săpoiul o ólă, din care s'ar galbenii, ca furnicile dintr'un mușunoiu spart. Dómne multămescuți, strigă atunci sasul, plin de bucurie,

*) Точна ка попа Бобеș.

că acum am cu ce-ți plăti la popa slujba pentru îngropăciunea fiului meu, ca se fie bine primită!

Sasul adună la galbeni până-și umple căciula cu vîrf, îi duce apoi în casă și-i dă nevestei sale ca se-'i grijască, ear' cu un galben pleacă la popa și-i plătește slujba pentru îngropăciunea copilului.

Veședînd popa galbenul, a întins dreapta după el, ear' cu stînga neteședîndu-și barba, întreabă pe fiul seu sufletesc: De unde ai tu galbeni? — Dela Dumneșeu părinte — respunde sasul! — Săpând la grópa fiului meu în grădină am aflat o ólă plină cu galbeni.

Vești dragul meu — șise atunci popa — la ce fericire te-a dus părintescul meu sfat, ca se-ți îngropi însuși copilul. Acum, după-ce ai ajuns la starea de a putè mulțămì pe Dumneșeu pentru rugăciunile, ce sum dator a le face pentru cei morți, voi merge și-ți voi îngropa copilul.

Popa s'a țînut de cuvent, a îngropat copilul cum se cade, dar' gîndul îi sta mereu la óla cu galbenii.

După îngropăciune sosind acasă, popa s'a schimbat cu totul. Nu mîanca, nu bea, nu dormia, ci mereu făcea la planuri cum se pună mîna pe óla cu galbenii. Vro opt șile mereu a socotit, chîbzuit, și plănuit, până-cînd dracul 'l'a pus la cale, cum se ia galbenii țáranului, pe care, cu sfatul seu, 'i-a ajutat, ca se-'i afle. Iată planul:

Popa săsesc din Șamert, între multele vite, ce-'i lipseau la casă, avea un țap mare și negru, din care ai fi putut face, nu un popă, dar' ș'un vlădică. Într'o nópte popa jughie țapul, îi trage pelea întrégă cu córne și barbă cu tot, apoi se desbracă de haine, se îmbracă cu pelea țapului trăgéndu-o preste a lui, se duce la sasul cu galbenii, și, la miezul noșții, adecă în ceasul strigócelor, începe a bate

cu picióarele cele dinainte la fereastă. Sasul se pomenește din somn, și întrebă: Cine-îi?

— Eu!

— Cine ești tu?

— Io's dracul, și am venit după galbenii, ce 'mi-ai furat din grădină! Dă'mi galbenii, că de nu te duc cu mine, cu galbeni cu tot.

Sasul speriat de'i tremura și carnea, ce 'i-a fost remas dela cină-n dinți și măsele, caută galbenii din care lipsia numai celce'l dăduse popii, deschide fereasta, și-î dă dracului.

Vesel și plin de galbeni ca niciodată, popa din Samert s'a întors acasă, a pus galbenii bine, și a dat seși lapede reverenda de țap de pe el, dar' înzădar. Pelea de țap s'a fost lipit așa de tare de pelea lui, încât tóte încercările cu medici, leacuri, slujbe și descântături, de a o deslipi, n'au ajutat nimica.

Așa a trăit popa săsesc din Șamert mai mult timp în pelea de țap. Într'o dimineață însă, când căprarii scoteau caprele din sat, popa, fără se observe popóia, iese din casă afară, se mestecă-ntre capre, merge cu caprele la pădure, și, după cum se povestește, un lup s'a miloslivit, și 'i-a tras reverénda de țap de pe el.

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Ce-î soțe? — la voi în Blaj, precum se vede, și ȕiua e întunerec besnă!

Pupăză: Pentru-ce?

Colac: Pentru-că nu-î lumină!

Pupăză: Me, în Blaj numai lumină este, a fost, și va fi!

Colac: Dacă așa e, atunci pentru-ce se încearcă Tribuna, I-A, și consorți, ca se facă pe calea publicității lumină în d'ale Blajului?

Pupăză: Tri-Bunea, I-A și consoți ar face mult mai bine, dacă, înloc de lumină, ar căra apă la curtea metropoliei din Blaj. Nu-ți e ție destulă lumină soțe, că metro-

politul Vancea a dat 5000 fl. la fondul pentru pensionarea preoților!

Colac: Nu! Când un Vancea dă numai 5000 fl. pentru fondul de pensuni al preoților, e mai puțin, decât, când popa vostru din Găinari ar bea pe credit o litră de rachiu pentru acel fond!

Pupăză: Da en spune'mi tu, cât a dat metropolitul vostru pentru fondul de pensuni al preoților voștrii?

Colac: N'a dat nimica, și aceasta din două motive: Întâiu metropolitul nostru, ca se aivă într'un an atâta venit, cât metropolitul vostru, trebe se'și achețe patru ani gura'n pod; a doua, noi n'avem lipsă de fonduri de pensuni, pentru că preoții noștrii, până când ajung la dreptul de pensiune, de regulă, mor de fôme. — Alte întunecimi sunt înse în Blaj. Așa se vorbește, că sinódele vóstre, de 17 ani, dorm dusa pe Câmpul Libertății; că Iczig Sinberger ar fi designat a urma canonic în locul reposatului Fekete Albuț; că la urechile lui Vancea n'ajung alte plângeri decât cele reflectate de echul teologilor de Roma; că, decând nu mai provéd măgarii curtea metropoliei cu apă, în Blaj nime nu se mai încumete a avè părerea sa proprie; că, de costul întreprindătorului G. Popp dela internatul lui Vancea, șapte câni 'și-au dat pelea popii, etc. etc.

Pupăză: Tóte aceste întunecimi sóțe nu's altceva decât așchia din ochiul deaprópelui, care, de mărimea bârnei din ochiul propriu nu'și vede lungul nasului din Strada Măcelarilor gr. or. din Sibiiu — adio!

Nu pôte jura.

Protopopul: Aici pe masă a fost o cruce, și afară de tine și nevastă-ta nime n'a mai fost în odaie — n'a furat cumva nevastă-ta crucea?

Țăranul: Pe aceea n'aș putè jura.

Protopopul: Cum nu?

Țăranul: Cum se jor, dacă lipsește crucea?!

Doi cărturari.

Pețitorul.

Pețitorul: Pre lângă toate este are: Păr de aur, voce de argint, ochi de diamant, o mână albă de cugeți că-i de cretă, și o — inimă de marmor!

Pețitul: Aceea e un cabinet perfect de mineralii!

Sus urechile!

Toți P. T. Calici, care au cerut prețuri de abonament reduse, și-au ajuns scopul. „Calicus simili gaudet,” sau pe românește: Numai popii uniți și neuniți își scot unii altora ochii!

Trei exemplare din numărul prim al Calicului ni s'au înapoiat dela poștă, fără se cunoștem numele adresatului. De aceea rugăm pe tot omul, care, neavând lipsă de alt calic, nu vrè se se numere între abonenții noștrii, se ne retrimită acest număr. — Supărare nu-'il Calicul nu face concurență la calic!

Calendarul Calicului a trecut ca Alba prin ham, sau ca pânea cea caldă, și de aceea nu l'am putut espeda la toți acei domni, care ne-au trimis mai în urmă întreg abonamentul.

Exemplare complete din Calicul anului trecut nu mai avem.

Correspondințele nesubscrise de autor, nunumai că nu le cetim, dar' neci lacrămile hemeroidelor nu le ștergem cu ele. Scrieți adevărul, și nu ve temeți de tradare. Cu adevărul în mâna, noi călcăm și preste bombe pline cu dinamit.

Cam 150 noi abonenți mai putem primi, pentru mai mulți n'avem exemplare complete.

Abonați Calicul, sau sfânta scriptură a fărădelegilor naționale române!

Administrațiunea Calicului.